చలపాక ప్రకాష్

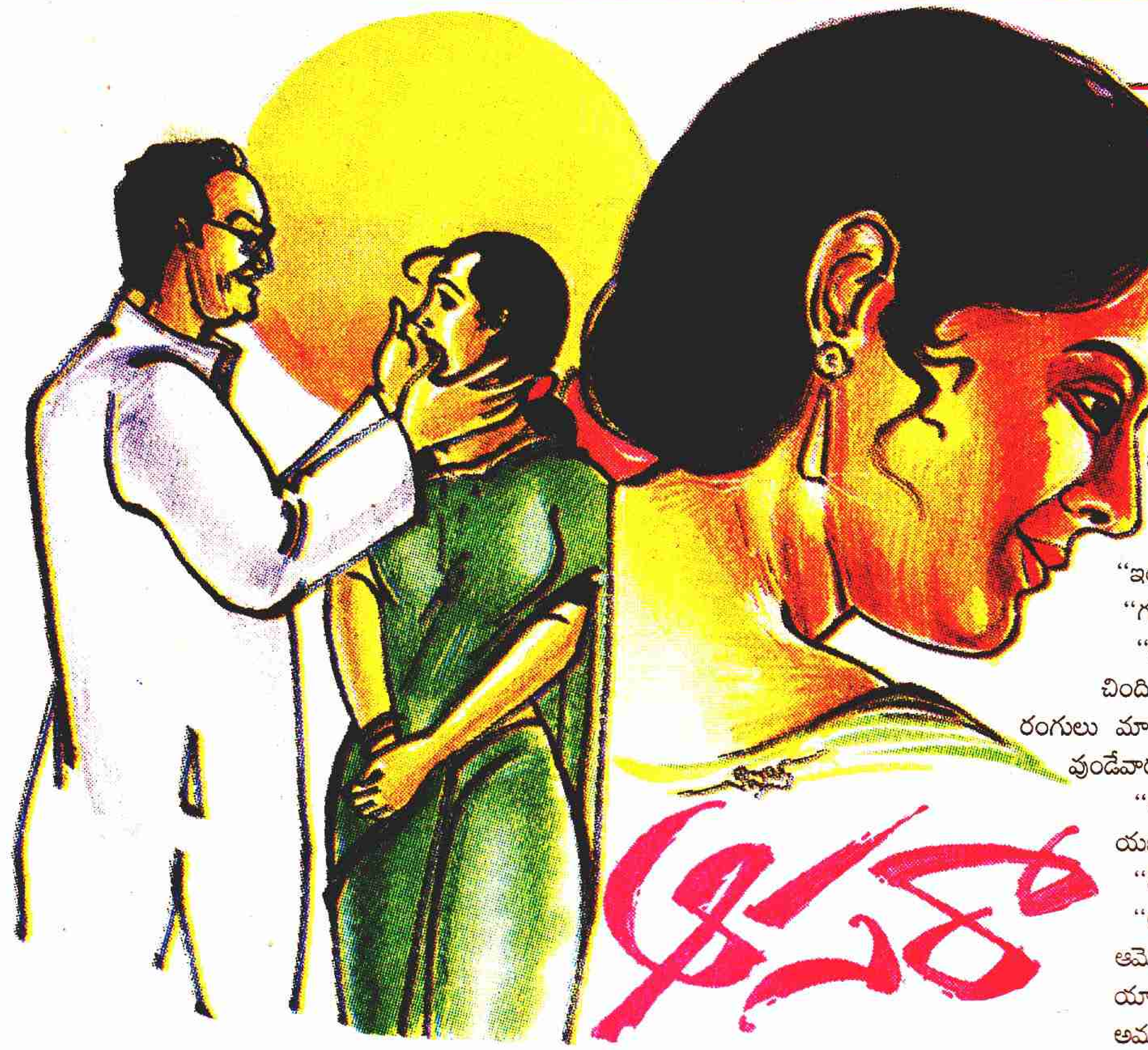

ఆసరా

"మీతోనే అండీ నేను మాట్లాడుతుంది. మీకు ఇద్దరబ్బాయిలుంటే లేరని అబద్ధాలు చెబుతారేంటీ? ఈ పవిత్ర స్థలంలో ఇలాంటి అసత్యాలు చెప్పేవారికి ఎటువంటి స్థానం లేదు".

అది ఊరి చివరి ప్రాంతం. విశాలమైన మైదానంలో ఆహ్లాదకరమైన వాతావరణంలో వుంది ఓ పెద్ద భవనం. దాని పేరు 'అమ్మ' వృద్ధాశ్రమం.

ఆ భవనం ముందుకు వచ్చి ఆగింది ఓ ఆటో. అందులోనుంచి దిగారు రమణ, సత్యనారాయణలు. మూడు పదులు వయస్సు దాటిన రమణ ఓ దినపత్రికలో విలేఖరిగా పనిచేస్తూ ఖాళీ సమయంలో సామాజిక సేవా కార్యక్రమాల్లో పాల్గొనటం అతని జీవితాశయంలో ఓ భాగం. ఇక సత్యనారాయణకు దాదాపు డెబ్బై సంవత్సరాలుంటాయి. సన్నగా బక్కపల్చగా వుండి వయస్సు మీరటంతో అనుకుంట, ఒళ్ళు చిన్నగా ఒణుకుతున్నట్లుగా కనిపిస్తాడు.

ఇద్దరూ ఆటో దిగి 'అమ్మ' వృద్ధాశ్రమంలోని డైరెక్టరున్న ఆఫీస్ రూంలోకి ఎంటరయ్యారు. వీళ్ళను చూసిన ఆశ్రమ డైరెక్టర్ సంధ్య కుర్చీలోనుండి లేచి నుంచుంది మర్యాద పూర్వకంగా.

"మీకు ఫోనులో చెప్పాను చూడండి సంధ్యగారూ! వారే వీరు" పరిచయం చేసాడు రమణ.

సత్యనారాయణకు అభిమాన పూర్వకంగా నమస్కరించింది సంధ్య. ఆయన ప్రతి నమస్కారం చేసాడు ఒణుకుతూనే. తాము అక్కడికి రావడానికి గల కారణం ఏమిటో ముందుగానే ఫోనులో రమణ సంధ్యకు చెప్పడంతో, పరిచయాలనంతరం బీరువాలోనుండి ఓ ఫైల్‌లోనుండి ఫారం తీసింది సంధ్య.

"మీకు పిల్లలు లేరని రమణ చెప్పారు! ఇప్పటివరకు మీరు ఎక్కడున్నారు?" ప్రశ్నించింది సంధ్య.

"విజయవాడలో దూరపు చుట్టాలుంటే, వారింట్లోనే వుంటూ ఏదోక పనిచేసుకొని పొట్టపోసుకునే వాడిని. కాని ఈమధ్య పనిచేసే సత్తువ లేకపోవటంతో వాళ్ళకి భారం కాకూడదనే ఇక్కడ ఆశ్రయం పొందడానికొచ్చానమ్మా" చెప్పాడు సత్యనారాయణ ఒణుకుతున్న స్వరంతో.

"అలాగా!... సరే... మా ఆశ్రమ రూల్స్ అండ్ రెగ్యులేషన్స్ ప్రకారం ఈ ఫారం పూర్తిచెయ్యాలి. మీ వివరాలు చెప్పండి" అడిగింది సంధ్య.

"చెప్పా కదమ్మా. నాకెవరూ లేరని, విజయవాడలో వుంటున్నానని" విసుగు ప్రదర్శించే ధోరణిలో చెప్పాడు సత్యనారాయణ. ఆ వయస్సులో ఆ విధమైన విసుగు కలగటం సహజమనుకుంట.

"ఆ వివరాలు కాదు. నేను ఒకొక్కటే అడుగుతాను. ఆ ప్రకారం చెప్పండి" అంది సంధ్య ఓర్పుగా.

"మీ పేరు?"

"సత్యనారాయణ".

"ఇంటి పేరుతో సహా పూర్తిగా చెప్పాలి?"

"గూనాకుల సత్యనారాయణ".

"గూనాకుల సత్యనారాయణా?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించింది సంధ్య. ఆ ఇంటి పేరు వినగానే ఆమె మొఖంలో రంగులు మారాయి. "మీరు విజయవాడలో రామరాజ్యపేటలో వుండేవారు కదూ" అంది మళ్ళీ తనే.

"అవునమ్మా!" ఈసారి ఆశ్చర్యపోవటం సత్యనారాయణ వంతైంది.

"మీ భార్య పేరు సరోజమ్మకదూ".

"అవునమ్మా, మీకెలా తెల్సు?" తాము చెప్పకుండానే ఆమె తన భార్య పేరు చెప్పగానే మరింత ఆశ్చర్యపోయాడు. బహుశ ఆ పేటలో వుండి వుంటుంది ఆ అమ్మాయి అనుకున్నాడు సత్యనారాయణ.

"మీ భార్య సరోజమ్మ అయితే, మీకు పిల్లలు లేకపోవడమేమిటీ...? మీకు ఇద్దరు మగ పిల్లలున్నారు కదా?" అడిగింది సంధ్య.

"అబ్బే! లేరమ్మా. వుంటే ఇక్కడకెందుకొస్తాను" బుకాయించడానికి ప్రయత్నించాడాయన. ఎందుకంటే తనకు మగ పిల్లలున్నారని తెలిస్తే ఆ ఆశ్రమంలో తనని చేర్చుకోకూడదు- ఆశ్రమ నియమ నిబంధనల ప్రకారం, అదీ అతని భయానికి కారణం.

"మీరు అబద్ధం చెబుతున్నారు! మీకు రాధాకృష్ణ, శ్రీనివాస్ అనే ఇద్దరబ్బాయిలున్నారు. మీ పెద్దబ్బాయి మిమ్మల్ని ఒదిలేసి బందరులో వుంటున్నాడు. రెండవతను మీ ఊర్లో మీ పేటలోనే వుంటున్నాడు" కోపంగా చెప్పుకుపోతుంది సంధ్య. ఆమె చెప్పింది నిజమే. కాని తన గురించి అన్ని వివరాలు ఆమె ఎలా చెప్పగలుగుతుంది? కనీసం రమణక్కూడా తన వాళ్ళ గురించి వివరాలు పూర్తిగా తెలియవే. మరి ఎలా తెల్సుకోగలిగిందీ అమ్మాయి?" ఆలోచనలో పడ్డాడు సత్యనారాయణ.

"మీతోనే అండీ నేను మాట్లాడుతుంది. మీకు ఇద్దరబ్బాయిలుంటే లేరని అబద్ధాలు చెబుతారేంటీ? ఈ పవిత్ర స్థలంలో ఇలాంటి అసత్యాలు చెప్పేవారికి ఎటువంటి స్థానం లేదు" కోపంగా ఊగిపోయింది సంధ్య. అప్పటివరకు సున్నితంగా వున్న ఆమె కంఠస్వరం ఒక్కసారిగా కరుకుతనంగా మారేసరికి సత్యనారాయణలో ముచ్చెమటలు పోసాయి. అక్కడ వున్న రమణకి ఇదంతా అర్థంకాక అయోమయ పరిస్థితుల్లో వున్నాడు. పాపం సత్యనారాయణకు ఎవరూ లేరంటే జాలిపడి ఈ ఆశ్రమంలో ఆశ్రయం కల్పించడానికని తీసుకొచ్చాడు తాను. తీరా ఈయన గురించి వివరాలు తెల్సుకుంటుంటే, తనకి తెల్పినవన్నీ అబద్ధాలని, తాను ఆయనతో కుమ్మక్కై తప్పుడు సమాచారంతో ఇక్కడ చేర్చడానికి తీసుకొచ్చినట్లు సంధ్య తనని తప్పుగా భావిస్తుందని అవమానంగా ఫీలవ్వసాగాడు రమణ.

"అది కాదమ్మా? మరీ...మరీ... " నసిగాడు సత్యనారాయణ సంజాయిషీ చెప్పుకోలేక.

"ఇంకేం మీరు చెప్పొద్దు! మీ పట్టింపులు, పంతాలు నెరవేరాలని భీష్మించుకు కూర్చొని బ్రతికున్నంతవరకూ మీ భార్యని వేధించుకుని

తిన్నారు... మీ మాటనుకాదని మీ పుత్రరత్నాలు ఛీకొడితే చివరికి ఇక్కడకొచ్చారా?" కోపంతో బుసకొట్టింది సంధ్య. ఆ పరిస్థితిలో ఆమెను చూస్తే ఆదిపరాశక్తి అంటే ఇంత రౌద్ర రూపంలో వుంటుందా అని అనిపించక మానదు. అంత భయంకరంగా వుందామె మొఖం.

ఒక్కొక్క నిజం కొరడాతో కొట్టినట్టు, ఒక్కొక్కటే నోటివెంట వెలువడుతుంటే ఏమి సమాధానం చెప్పాలో లేక నీళ్ళు నములుతూండిపోయాడు సత్యనారాయణ. కన్నీళ్ళ పర్యంతమైన ఆయనకు -ఇక నిజం చెప్పక తప్ప దనిపించింది.

కొడుకులు తాము పెద్దైన తర్వాత ఉద్ధరిస్తారనే ఉద్దేశంతో వాళ్ళని అల్లారుముద్దుగా పెంచాడు తను. ఒకరికి తల వంచి బ్రతికే అవకాశమే లేకుండా వుండేందుకు ఆడ పిల్లల పుట్టుకనే అవమానించాడు తాను. చివరికి తాను ఊహించిన దానికి భిన్నంగా తన కొడుకులిద్దరూ పెళ్ళాం బిడ్డలతో హాయిగా బ్రతికేస్తూ తనకున్న కాసింత ఆస్తినీ వాళ్ళపేరన స్వార్థంతో రాయించేసుకుని, తన చాదస్తం భరించలేమంటూ చివరికి తనని ఇంటినుండి వెళ్ళగొట్టారు. ఏ దిక్కులేని వాడికి ఆ దేముడే దిక్కన్నట్లు చివరికి ఈ వృద్ధాశ్రమాన్ని ఆశ్రయించక తప్పలేదతనికి. ఇదే విషయాన్ని సంధ్యకు చెప్పాడు సత్యనారాయణ.

"ఈయన వెనుక ఇన్ని విషయాలు దాగున్నట్లు నాకు నిజంగా తెలియవు సంధ్యగారూ! తెల్సుంటే ఈవిధంగా ఇక్కడికి తీసుకువచ్చేవాడిని కాదు" అప్పటివరకు నిశ్శబ్దంగా వింటున్న రమణ కలగచేసుకుంటూ చెప్పాడు బాధగా సంజాయిషి చెప్పుకునే ధోరణిలో. ఎప్పుడైతే రమణ కూడా ఆమె సంజాయిషీ ఇచ్చుకునే పరిస్థితికొచ్చాడో ఇక సత్యనారాయణలో కంగారు మొదలైంది. తనకు 'ఇక్కడ ఆశ్రయం ఇవ్వకపోతే నా బ్రతుకు నడిరోడ్డేనని' వాళ్ళిద్దరి చేతులు పట్టుకొని బ్రతిమిలాడుకోవటం ప్రారంభించాడు.

"నన్నెంతగానో ప్రేమించే నా భార్యను చచ్చేంతవరకూ వేధించుకుని తిని దూరం చేసుకున్నాను. జీవితం చివరివరకూ నాకు అండగా చేయూతనిస్తారనుకున్న పుత్రరత్నాలు నన్ను నట్టేట్లో ఒంటరిగా ముంచేసిపోయారు. వాళ్ళకు ఆస్తులే గాని, ఆత్మీయమైన మనుషులు అక్కర్లేదని ఇప్పుడు తెల్సుకున్నాను. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో మీ ఆశ్రయమే నాకు దిక్కు. మీరూ కాదంటే నాకిక చావు ఒకటే మార్గం" ప్రాధేయపడ్డాడు సత్యనారాయణ.

"ఛ... ఛ... ది గ్రేట్ గూనాకుల సత్యనారాయణగారు ఛావటమే? నెవ్వర్... ఆడ పిల్లల్ని చంపటానికి ప్రయత్నించటం తెలుసుగాని, ఆయన ఛావటమేంటి విడ్డూరం కాకపోతే" వెటకారంగా అన్నట్లు అంది సంధ్య. సత్యనారాయణ గుండెల్లో ఒక్కసారిగా బాంబు పేలినంతపనైంది. 'ఆడ పిల్లల్ని చంపటం' అని ఆమె ఒత్తిపలికిన మాట ఆయన గుండె పొరల్లో ఏదో తెలియని అలజడి చెలరేగి గత కాలపు స్మృతులలోకి దొర్లిపోయాడతను.

తనకు ఇద్దరు అబ్బాయిలు పుట్టిన తర్వాత తన భార్య మళ్ళీ గర్భవతి అయ్యింది. వైద్య పరీక్షల్లో పుట్టబోయేది ఆడ పిల్లని తెల్సిందతనికి. అంతే! కోపంతో ఊగిపోయాడు. ఆడపిల్లని కనడానికి వీల్లేదని అబార్షన్ చెయ్యించుకోమన్నాడు. ఆడ పిల్ల పుడితే ఇంటికి ఎన్నో శాపాలెదురౌతాయన్నాడు. ఆడ పిల్లను పెంచటం భారమన్నాడు. కష్టపడిన డబ్బంతా ఆడ పిల్లని పెంచి కట్నం క్రింద తగలేసి పెళ్ళిచేస్తే చివరికి ఒకరికింద తలవంచి పడుండాల్సి వస్తుందన్నాడు. అతని కింద అందరూ ఒదిగుండాల్సిందే గాని తాను మాత్రం ఒకరి కింద తల ఒగ్గే పరిస్థితే వుండకూడదన్నాడు. ఆ సంఘటనతో భార్యాభర్తలలో పెను తుఫాన్ చెలరేగింది. ఆమె ససేమీరా గర్భం తీయించుకోనన్నది. అలాగైతే ఆమె తనింట వుండటానికి వీల్లేదని గెంటేసాడు అతను. అలా అవమానంతో పుట్టింటికెళ్ళిన ఆమె ఒక పాపకు జన్మనిచ్చిన సంవత్సరం తర్వాత ఇరువురి కుటుంబాల ఒప్పందమేరకు మళ్ళీ మెట్టినింట అడుగు పెట్టిందామె. ఆ ఒప్పందమేమంటే పుట్టిన ఆడ పిల్లని ఏదైనా అనాధ శరణాలయంలో వదిలి వెయ్యాలని.

"జరిగిన ఈ ఫ్లాష్‌బ్యాక్ అంతా సత్యనారాయణ మెదళ్ళో గిర్రున తిరిగింది. తనకు తప్ప తెలియని ఈ రహస్యం ఈ

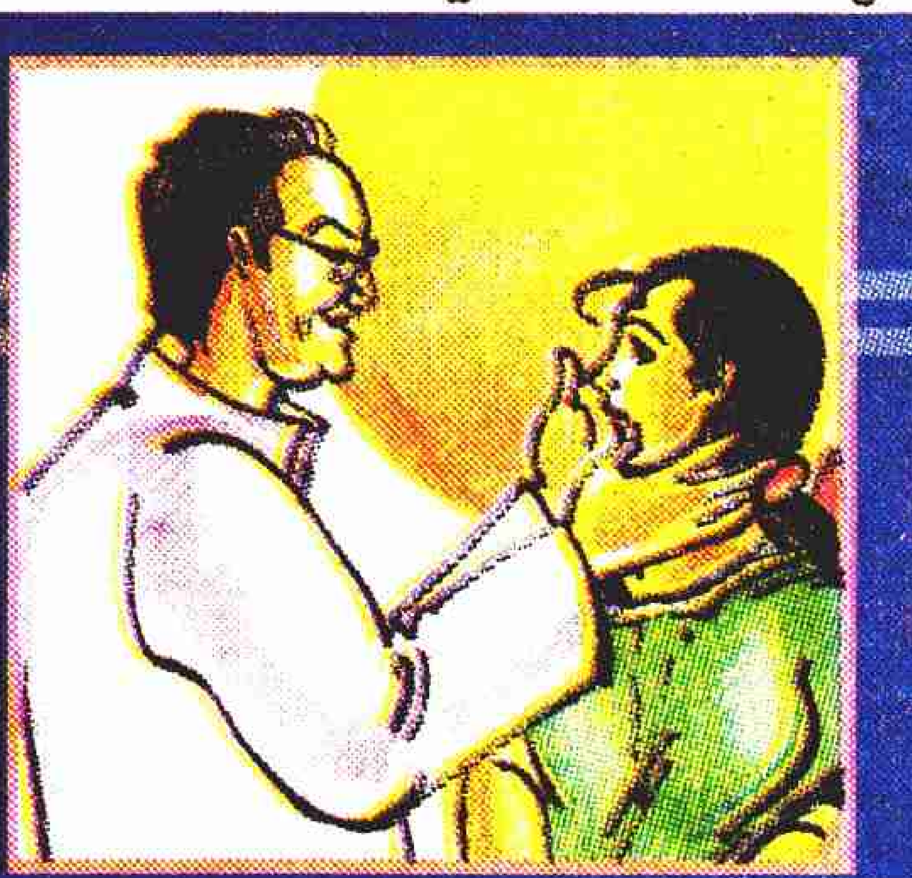

ఆడ పిల్లలంటే గుండెలమీద కుంపటిలా భారమవుతుందని, ఆడపిల్ల పెళ్ళి సమయంలో పెళ్ళివారడిగే గొంతెమ్మ కోర్కెలు తీర్చాల్సొస్తుందని భయపడ్డాను. జీవితాంతం ఒకళ్ళ క్రింద తల వంచి పడుండాలని, తలెత్తుకు తిరిగే వంశంలో తల దించుకుని బ్రతక కూడదనే అహంకారంతో నా పాపను అనాధ శరణాలయం పాలు చేసాను.

అమ్మాయికి ఎలా తెల్సుంటుంది" ఆలోచనలో పడ్డాడు సత్యనారాయణ.

"ఏమిటీ ఆలోచిస్తున్నారు! ఈ విషయాలు నాకెలా తెల్సాయనా?" అడిగింది ఆయన ఊహలను పసిగట్టిన సంధ్య.

ఆడ పిల్లలంటే గుండెలమీద కుంపటిలా భారమవుతుందని, ఆడపిల్ల పెళ్ళి సమయంలో పెళ్ళివారడిగే గొంతెమ్మ కోర్కెలు తీర్చాల్సొస్తుందని భయపడ్డాను. జీవితాంతం ఒకళ్ళక్రింద తల వంచి పడుండాలని, తలెత్తుకు తిరిగే వంశంలో తల దించుకుని బ్రతక కూడదనే అహంకారంతో నా పాపను అనాధ శరణాలయం పాలు చేసాను. ఈ వయస్సులో ఆ పిల్లే వుండి వుంటే నా సుపుత్రులు నన్నిలా వీధులపాలు చేసినప్పుడు కనీసం ఆత్మీయంగా చేరదీసి వుండేది. ఆడ పిల్లలోని లాలిత్యం, ఆత్మీయతాభావం ఆనాడు గుర్తించలేకపోయాను. ఇప్పుడు తప్పు తెలుసుకునే సమయంలో నా కూతురు ఎక్కడుందో కూడా తెలియనంత దూరంలో వున్నాను" బాధతో గద్గద స్వరం ధ్వనించింది సత్యనారాయణ కంఠంలో.

"ఆమె ఎక్కడుందో తెల్సినే ఆశ్రయించడానికేగా మీ ఉద్దేశం. అదేనండీ మగవాడిలో వుండే స్వార్థపు నైజం" అంది వెటకారంగా సంధ్య.

"లేదమ్మా! నాకింత మంది కొడుకులు, మనవలు, బంధువులు వున్నా ఎవరి ఆదరణా లేక, అందరూ వున్నా ఎవ్వరూ లేని అనాధనయ్యాను. కనీసం నాకంటూ ఓ కూతురుందని, నేను పోతే కన్నీళ్ళు కార్చే ఓ ఆత్మీయురాలుందనే తృప్తి ఈ సమయంలో నాకానందాన్నిస్తుంది. ఒక్కసారి... ఒకేఒక్కసారి నా కూతుర్ని చూసుకోవాలని వుందమ్మా. నా గురించి ఇన్ని విషయాలు తెల్సుకున్న దానివి, నా కూతురి జాడకూడా తెల్సుకునే వుంటావ్. దయచేసి ఒక్కసారి, ఒకే ఒక్కసారి చూపించమ్మా చాలు. ఇక ఆ ఆనంద క్షణాలను మదిలో దాచుకొని నా జీవితానికి ఇది చాలనుకుని ఇక ఎవరికీ కనిపించని చోటుకెళ్ళిపోతాను." కన్నీళ్ళ పర్యంతమై రోదిస్తూ ప్రాధేయపడ్డాడు సత్యనారాయణ. చేసిన తప్పుకు పశ్చాత్తాపం చెందటం కనిపిస్తుందతనిలో, అమాయకత్వం కనిపిస్తున్నది. బేలతనం కనిపిస్తుంది. అతను పడే ఆవేదనలో కూతుర్ని చూడాలనే ఆత్రుత, అభిలాష సంధ్య మనస్సును కదిలించింది, కరిగిపోయి, ప్రేమ పొంగుకొచ్చిందామెలో.

"ఆ అమ్మాయి మరెవరో కాదు. నేనే నాన్నా!" అంది ప్రేమ కురిసే కంఠంతో సంధ్య. ఆ మాటకు షాకై ఆ తర్వాత తేరుకొని పులకరించిపోయాడతను.

"అమ్మా!... నువ్వు... నువ్వు... నా కూతురివా? తల్లిలాంటి ఒడి అయిన ఈ అమ్మా వృద్ధాశ్రమానికి డైరెక్టరు నా కూతురా? నాలాంటి ఎందరో అనాధలకు నువ్వు తల్లి వైయ్యి సేవ చేస్తున్నావా తల్లీ" చెమర్చిన కళ్ళతో కూతుర్ని దగ్గరకు తీసుకుని తల నిమిరాడు తండ్రి వాత్సల్యంతో.

ఇదంతా నమ్మలేని నిజంలాగా వుందతనికి. బ్రతుకు దీపం ఆరిపోయే ఆఖరి మజిలీలో తన కన్నకూతుర్ని తొలిసారిగా చూసుకునే అనుభూతి ఏ నిర్భాగ్యుడికొస్తుంది? కన్నీళ్ళు ధారాపాతగా కారసాగిందతనిలో.

"మీ కూతురిగా నేను, మీకు దూరంగా అనాధ శరణాలయంలో గడిపినా మీవంటి పెద్దల ఆశీస్సులు, మంచితనమేనన్నీ ఉన్నత స్థితిలో కూర్చోబెట్టింది నాన్నా" అంది అసలు చూడననుకునే తన తండ్రిని చూసిన ఆత్మీయత్వంలో కరిగిపోతూ సంధ్య.

"చాలమ్మా! ఈ జన్మకు 'నాన్నా'అనే ఈ తియ్యని పిలుపు చాలు. నేను చనిపోతే నాకోసం రెండు కన్నీటి బొట్లు రాల్చడానికి నావారంటూ ఒకరున్నారన్న ఆనందం చాలు. ఈ శేష జీవితం ఎక్కడో ఒకచోట హాయిగా గడిపేస్తా... ఇక నేను వెళ్ళొస్తాతల్లీ" అంటూ ఆమెనుండి దూరంగా జరిగాడు.

"నువ్వెక్కడికీ వెళ్ళక్కర్లేదు నాన్నా! ఇక్కడే నీ కూతురి ఎదుటే వుంటూ, ఇన్నాళ్ళూ తండ్రిగా నీకు చెయ్యలేని సేవలు ఈ విధంగా చేసుకునే అవకాశం నాకు కలిగించు నాన్నా!" అంటూ ప్రాధేయపడింది జీరబోయిన స్వరంతో సంధ్య. ఆ మాటకు నిలువెల్లా కరిగిపోయాడు సత్యనారాయణ. చేతికందొచ్చిన తన కొడుకులు తన జీవిత మజిలీ వరకూ కనిపెట్టుకు చూసుకుంటారనే భ్రమనుండి బైటకెళ్ళగొట్టగా ఏ ఆడపిల్ల తనకి భారమవుతుందనుకుని దూరం చేసుకున్నాడో, చివరికి ఆ ఆడపిల్లే తన భారాన్ని మోసే మేరు పర్వతమైన ఈ వైనం తనలాంటి స్వార్థపరులైన తండ్రులకు గుణపాఠం అని అనుకున్నాడు మనస్సులో. చెమర్చిన కళ్ళతో ఆనందం పెల్లుబికింది సత్యనారాయణలో. తనకంటూ ఎవరూ లేరని అనుకుంటున్న సమయంలో తన కూతురే ఆసరాగా నిలుస్తుందన్న ఆ ఆనందం ఆ ముసలి వయస్సులో వేయి ఏనుగుల బలం వచ్చినంత ఆత్మవిశ్వాసం ఏర్పడిందతనిలో.

★